

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 659/2021
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ксенија Димитријевић адвокат из ..., против туженог „Full Protect“ д.о.о. Београд, кога заступа Миња Ђокић адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1464/2020 од 01.12.2020. године, у седници већа одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1464/2020 од 01.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1464/2020 од 01.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П1 18/2019 од 27.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је тужиља претрпела злостављање на раду од стране ББ и ВВ, запослених код туженог на радном месту директора, на тај начин што су учестало претили тужиљи отказом уговора о раду и накнадом штете коју тужиља ничим није изазвала, тако што су одбијали да поступи по решењу инспектора за рад бр. ../2016-04 од 27.05.2016. године, те су тужиљу вратили на рад 18.07.2016. године, након чега је нису распоредили на одговарајуће радно место, иако постоји потреба за њеном стручном спремом у складу са систематизацијом послова код туженог, не дајући јој радне задатке, не обезбеђујући адекватне услове за рад и тражећи од тужиље да не долази на посао, па је забрањено за убудуће вршење понашања које представља злостављање на раду, што је тужени дужан да призна и обезбеди извршење за убудуће. Ставом другим изреке, наређено је објављивање пресуде у јавном гласилу, листу „Политика“ о трошку туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова – повреде достојанства и права на рад, исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.01.2020. године као дана доношења пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа од 50.000,00 динара до тражених 100.000,00 динара на име накнаде

нематеријалне штете са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати на име трошкова поступка износ од 252.550,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1464/2020 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П1 18/2019 од 27.01.2020. године у ставу првом, другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене чл. 6. и 31. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр.36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања, као и правило о терету доказивања. Тужени у ревизији указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Следом наведеног, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка . у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010), спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор. Ставом 5. истог члана прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у

вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења постојања злостављања на раду поднета је 18.04.2016. године. Првостепена пресуда је донета 27.01.2020. године, док је другостепена пресуда донета 01.12.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 50.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је, на основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, одбио захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**